

Arrest

nr. 229 574 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die als minderjarigen wettelijk worden vertegenwoordigd door hun ouders X en X, op 3 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders van de minderjarige verzoeksters dienen op 28 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 24 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 199 454 van 8 februari 2018.

1.2. Op 2 maart 2018 dienen de ouders van de minderjarige verzoeksters volgende beschermingsverzoeken in. Deze verzoeken worden op 30 mei 2018 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Het beroep wordt door de Raad verworpen op 27 augustus 2018 bij arrest nr. 208 236.

1.3. Op 7 september 2018 dienen de minderjarige verzoeksters een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. De minderjarige verzoeksters werden op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord op 25 februari 2019.

1.4. Op 21 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor elk van de minderjarige verzoeksters een beslissing waarbij het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk worden verklaard. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig van Najaf, waar u op [...] 2012 geboren werd. Op 13 september 2015 zijn uw vader [B.H.T.A.M.] en moeder [A.I.A.A.G.] [...] uit Irak vertrokken samen met uw zus [N.H.Z.B.H.A.M.] en u. Jullie kwamen op 27 september 2015 in België aan en uw ouders dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2015. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in de naam van uw zus en u als vergezellende minderjarige ingediend.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 24 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Uw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest van 8 februari 2018.

Op 2 maart 2018 dienden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2018 werd dit door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Op 27 augustus 2018 verwierp de RVV het beroep dat ze hiertegen intekenden.

Op 7 september 2018 dienden uw zus en u een verzoek in eigen naam in. U verklaart dat u bij terugkeer naar Irak meegenomen of gedood zou worden. Uw moeder voegt hieraan toe dat de familieleden van uw vader u zouden willen doden om uw vader te raken. Ze hebben het immers op hem gemunt omdat hij deelnam aan betogingen tegen partijen waartoe zij behoorden. Begin 2019 vernamen jullie dat uw vader (en dus ook zijn kinderen) omwille van deze reden uitgestoten werd door zijn familie. Uw moeder wijst er tevens op dat jullie in België de vrijheid zouden hebben om te kiezen wat jullie studeren, wat jullie gaan doen, waar jullie naartoe gaan en welke religie jullie zouden volgen. In Irak zouden jullie moeten gehoorzamen aan de regels van de clan. Zo zouden u en uw zus traditionele kledij en een hoofddoek moeten dragen. Ook zouden jullie op jonge leeftijd kunnen worden uitgehuwelijkt. Verder beweert ze dat u in België een betere psychische behandeling zou kunnen krijgen dan in Irak. Daarnaast zou tevens de kwaliteit van de scholen in Irak lager zijn dan in België.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 9/9/'15) en dat van uw zus [N.] (d.d. 8/9/'18), uw identiteitskaart en dat van uw zus (d.d. 2/9/'15), een attest i.v.m. een operatie die u in Suleimaniya onderging en een Belgisch medisch attest. Tevens legt u een kopie voor van een medisch attest uit Irak.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minder-

jarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Daarenboven kreeg uw moeder [A.I.A.A.G.] [...] ook de kans meer uitleg te geven over de redenen waarom u en uw zus niet naar Irak zouden kunnen terugkeren (zie notities van het persoonlijk onderhoud 18/17278C).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat uw verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden ter staving van hun twee verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is. U haalt aan dat u vreest te worden meegenomen of gedood (CGVS p.5-7). Uw moeder verduidelijkt dat dit het gevolg zou zijn van de eerder door hen aangehaalde problemen. Door aan u of uw zus te raken zouden de familieleden van uw vader hem willen raken, dit omwille van zijn deelname aan betogingen tegen hen (CGVS 18/17278C p.7). Rekening houdend met de geringe geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent zijn uw ouders er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen (zie beslissingen CGVS en arresten RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van hun problemen, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Het is daarenboven opmerkelijk dat enkel in naam van u en uw zus een verzoek ingediend werd, zonder dat uw ouders in eigen naam een nieuw verzoek indienden. Nochtans komen de motieven die uw moeder tijdens uw verzoek aanhaalt voor een deel overeen met hetgeen uw ouders tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook uw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen ondermijnt dan ook nogmaals de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat uw ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen (CGVS 18/17278C p.12).

Voorts verwijst uw moeder naar het feit dat in Irak meisjes reeds vanaf hun tiende dienen te huwen (CGVS 18/17278C p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde urgente gevallen zou dit reeds vanaf het vijftiende levensjaar worden toegestaan. Hiervoor zou dan wel het akkoord moeten worden gegeven door de wettelijke voogd. Bovendien zijn ook uw ouders pas op vierentwintigjarige leeftijd gehuwd. Wanneer gevraagd wordt of er al concrete plannen werden gemaakt met betrekking tot een huwelijk voor u of uw zus, antwoordt uw moeder overigens dat dit niet het geval is (CGVS 18/17278C p.10). Uw moeder slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat uw zus en u werkelijk het risico zouden lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak.

Het feit dat uw zus en u bij terugkeer naar Irak een hoofddoek zouden moeten dragen en dat jullie niet zelf zouden kunnen kiezen wat jullie zullen doen, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin (CGVS 18/17278C p.8-9). Het loutere feit dat jullie zich in het openbaar zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van

bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Jullie zijn beiden bovendien te jong om zelf al een uitgesproken mening te kunnen hebben over het behoren tot een bepaalde religie.

Wat betreft het verwijzen naar de kwaliteit van scholen en medische voorzieningen, moet worden opgemerkt dat deze elementen geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie en geenszins van die aard zijn om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen (CGVS 18/17278C p.8-9). Dit ressorteert immers niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

De medische attesten die werden voorgelegd zijn niet van die aard om aan het voorgaande afbreuk te doen. U werd in Irak behandeld voor een aandoening aan uw maag. Nadat u hiervoor werd geopereerd vormde dit geen problemen meer (CGVS 18/17278C p.5). Verder wordt melding gemaakt van fobieën en post-traumatische stressstoornis, maar wordt niet duidelijk gemaakt hoe tot deze conclusie werd gekomen. Er kan weliswaar begrip worden opgebracht voor de psychologische moeilijkheden die u ervaart, maar zulke attesten vormen geen sluitend bewijs voor de aangehaalde feiten uit het vluchtrelaas van uw gezin. Er wordt verwezen naar de zaken die in Irak zouden zijn gebeurd als oorzaak van uw mentale situatie, maar dit is uiteraard slechts gebaseerd op de door uw ouders afgelegde verklaringen. Medische verslagen en attesten zoals de door u neergelegde attesten kunnen weliswaar een bepaalde diagnose stellen, maar kunnen geen uitsluitel geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts of psycholoog kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit jullie asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door de psycholoog in kwestie, gebaseerd op jullie persoonlijke verklaringen, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat jullie zouden meegemaakt hebben.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele paspoort (d.d. 9/9/15) en dat van uw zus [N.] (d.d. 8/9/18), uw identiteitskaart en dat van uw zus (d.d. 2/9/15), wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze hebben niets te maken met uw asielrelaas, maar vormen enkel een indicatie wat betreft de identiteit en herkomst van uw zus en u, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw moeder legt geen enkel document neer dat haar bewering dat de familie van uw vader jullie recent heeft verstoten kan staven (CGVS 18/17278C p.8).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige,

doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïdiseerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geïdiseerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Voor zover uw psychische gezondheid aangemerkt wordt als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die u hebt neergelegd, niet blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Ook het verzoek om internationale bescherming van uw zus [N.A.Z.B.H.A.M.] [...] wordt niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig van Najaf, waar u op [...] 2014 geboren werd. Op 13 september 2015 zijn uw vader [B.H.T.A.M.] [...] en moeder [A.I.A.A.G.] [...] uit Irak vertrokken samen met uw zus [N.B.H.A.M.] [...] en u. Jullie kwamen op 27 september 2015 in België aan en uw ouders dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2015. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in de naam van uw zus en u als vergezellende minderjarige ingediend.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 24 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Uw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest van 8 februari 2018.

Op 2 maart 2018 dienden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2018 werd dit door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Op 27 augustus 2018 verwierp de RVV het beroep dat ze hiertegen intekenden.

Op 7 september 2018 dienden uw zus en u een verzoek in eigen naam in. Uw moeder verklaart dat de familieleden van uw vader u zouden willen doden om uw vader te raken. Ze hebben het immers op hem gemunt omdat hij deelnam aan betogingen tegen partijen waartoe zij behoorden. Begin 2019 vernamen jullie dat uw vader (en dus ook zijn kinderen) omwille van deze reden uitgestoten werd door zijn familie. Uw moeder wijst er tevens op dat jullie in België de vrijheid zouden hebben om te kiezen wat jullie studeren, wat jullie gaan doen, waar jullie naartoe gaan en welke religie jullie zouden volgen. In Irak zouden jullie moeten gehoorzamen aan de regels van de clan. Zo zouden u en uw zus traditionele kledij en een hoofddoek moeten dragen. Ook zouden jullie op jonge leeftijd kunnen worden uitgehuwelijkt. Verder beweert ze dat u in België een betere psychische behandeling zou kunnen krijgen dan in Irak. Daarnaast zou tevens de kwaliteit van de scholen in Irak lager zijn dan in België.

Ter staving van uw verzoek legt uw zus volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 8/9/18) en dat van uw zus [N.] (d.d. 9/9/15), uw identiteitskaart en dat van uw zus (d.d. 2/9/15), een attest i.v.m. een operatie die uw zus in Suleimaniya onderging en een Belgisch medisch attest. Tevens legt u een kopie voor van een medisch attest uit Irak.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van uw moeder [A.I.A.A.G.] [...] afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat uw verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden ter staving van hun twee verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is. Uw moeder verklaart dat jullie leven in gevaar zou zijn als gevolg van de eerder door hen aangehaalde problemen. Door aan u of uw zus te raken zouden de familieleden van uw vader hem willen raken, dit omwille van zijn deelname aan betogingen tegen hen (CGVS p.7). Rekening houdend met de geringe geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent zijn uw ouders er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen (zie beslissingen CGVS en arresten RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van hun problemen, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Het is daarenboven opmerkelijk dat enkel in naam van u en uw zus een verzoek ingediend werd, zonder dat uw ouders in eigen naam een nieuw verzoek indienden. Nochtans komen de motieven die uw moeder tijdens uw verzoek aanhaalt voor een deel overeen met hetgeen uw ouders tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook uw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook nogmaals de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat uw ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen. (CGVS p.12).

Voorts verwijst uw moeder naar het feit dat in Irak meisjes reeds vanaf hun tiende dienen te huwen (CGVS p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde urgente gevallen zou dit reeds vanaf het vijftiende levensjaar worden toegestaan. Hiervoor zou dan wel het akkoord moeten worden gegeven door de wettelijke voogd. Zelf zijn uw ouders bovendien pas op vierentwintigjarige leeftijd gehuwd. Wanneer gevraagd wordt of er al concrete plannen werden gemaakt met betrekking tot een huwelijk voor u of uw zus, antwoordt uw moeder overigens dat dit niet het geval is (CGVS p.10). Uw moeder slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat uw zus en u werkelijk het risico zouden lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak.

Het feit dat uw zus en u bij terugkeer naar Irak een hoofddoek zouden moeten dragen en dat jullie niet zelf zouden kunnen kiezen wat jullie zullen doen, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin (CGVS p.8-9). Het loutere feit dat jullie zich in het openbaar zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Jullie zijn beiden bovendien te jong om zelf al een uitgesproken mening te kunnen hebben over het behoren tot een bepaalde religie.

Wat betreft het verwijzen naar de kwaliteit van scholen en medische voorzieningen, moet worden opgemerkt dat deze elementen geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie en geenszins van die aard zijn om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen (CGVS p.8-9). Dit ressorteert

immers niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

De medische attesten die werden voorgelegd zijn niet van die aard om aan het voorgaande afbreuk te doen. Uw zus werd in Irak behandeld voor een aandoening aan haar maag. Nadat ze hiervoor werd geopereerd vormde dit geen problemen meer (CGVS p.5). Verder wordt melding gemaakt van fobieën en post-traumatische stressstoornis, maar wordt niet duidelijk gemaakt hoe tot deze conclusie werd gekomen. Er kan weliswaar begrip worden opgebracht voor de psychologische moeilijkheden die ze ervaart, maar zulke attesten vormen geen sluitend bewijs voor de aangehaalde feiten uit het vluchtrelaas van uw gezin. Er wordt verwezen naar de zaken die in Irak zouden zijn gebeurd als oorzaak van haar mentale situatie, maar dit is uiteraard slechts gebaseerd op de door uw ouders afgelegde verklaringen. Medische verslagen en attesten zoals de door u neergelegde attesten kunnen weliswaar een bepaalde diagnose stellen, maar kunnen geen uitsluitsel geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts of psycholoog kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit jullie asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door de psycholoog in kwestie, gebaseerd op jullie persoonlijke verklaringen, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat jullie zouden meegemaakt hebben.

De overige door u zus voorgelegde documenten, namelijk uw originele paspoort (d.d. 8/9/'18) en dat van uw zus [N.] (d.d. 9/9/'15), uw identiteitskaart en dat van uw zus (d.d. 2/9/'15), wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze hebben niets te maken met uw asielrelaas, maar vormen enkel een indicatie wat betreft de identiteit en herkomst van uw zus en u, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw moeder legt geen enkel document neer dat haar bewering dat de familie van uw vader jullie recent heeft verstoten kan staven (CGVS p.8).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Ook het verzoek om internationale bescherming van uw zus [N.B.H.A.M.] [...] wordt niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

De minderjarige verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het beginsel van het belang van het kind.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, wordt uiteengezet:

“Aangaande de eigen elementen in hoofde van de minderjarige kinderen

Het Commissariaat-generaal stelt dat de minderjarige verzoeksters niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij eigen feiten aanhalen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters zijn ernstig gegriefd door deze beslissing.

Zoals het Commissariaat- Generaal ook stelt in zijn bestreden beslissing, baseren de minderjarige verzoeksters hun verzoek om internationale bescherming deels op dezelfde gronden als hun ouders.

Zij halen echter ook zélf redenen aan waarop zij hun verzoek om internationale bescherming baseren, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing.

- 4.3.1.

Vrees voor uithuwelijking

Zo haalden beide minderjarige verzoeksters de vrees voor uithuwelijking aan bij terugkeer naar Irak.

Het Commissariaat- Generaal stelt dat uit hun objectieve informatie blijkt dat de legale leeftijd om te huwen in Irak voor meisjes, 18 jaar is, en dat enkel in uitzonderlijke gevallen er reeds vanaf het 15e levensjaar gehuwd kan worden, mits toestemming van de wettelijke voogd.

Verzoeksters kunnen geenzins akkoord gaan met deze standaardmotivering.

a)

Zo verwijzen de minderjarige verzoeksters naar de organisatie van "Girls Not Brides", waarin verwezen wordt naar statistieken van UNICEF van 2017 waaruit blijkt dat 24% van de meisjes voor hun 18e getrouwd zijn:

"24% of girls in Iraq are married before the age of 18 and 5% are married before the age of 15.

Child marriage is most prevalent in Al-Najaf (where 30% of women aged 20-49 were married before the age of 18), Al-Muthanna (29%), Thi-Qar (27%), Ninewa and Karbala (26%)."

(zie stuk 3)

Uit deze zelfde statistieken blijkt dat kind-huwelijken het meest voorkomende zijn in al Najaf. De regio waar verzoeksters uit afkomstig zijn!

Verzoeksters zijn aldus afkomstig van een regio waar meisjes huwen voor hun 18e levensjaar, ondanks de wettelijke reglementeringen hierrond.

b)

De moeder van verzoeksters wenst dit hier ook nog verder te benadrukken.

Zij stelt dat het klopt dat de wettelijke minimumtermijn om te huwen voor meisjes in Irak op 18 jaar ligt, doch dat traditionele huwelijken veel vroeger gebeuren.

Waar het Commissariaat- Generaal motiveert dat de ouders van de verzoeksters pas op hun 24ste gehuwd zijn, wensen zij te verduidelijken dat hun huwelijk pas wettelijk geregistreerd werd toen zij 24 jaar waren.

Verzoeksters ouders waren ook 17 jaar toen zij gehuwd zijn!

De ouders van de minderjarige verzoeksters zijn verloofd in 2002 en traditioneel gehuwd in 2005. Pas in 2008 hebben zij hun huwelijk laten registreren.

De minderjarige verzoeksters en hun ouders hangen vast aan de regels van de stam, waar tradities nog steeds de voorrang krijgen.

c)

Ook het recente EASO rapport van maart 2019 bevestigt de tendens dat uithuwelijking op jonge leeftijd nog steeds gangbaar is in Irak, desondanks het zogezegde wetgevend kader :

"USDOS reports that 'the legal minimum age of marriage is 15 with parental permission and 18 without' and although the government tried to enforce the law, traditional forced marriages of girls occurred

throughout the country. According to UNICEF data for 2011-2016 approximately 5 % of children were married by the age of 15 and 24 % before the age of 18.

Mark Lattimer explained at EASO's practical cooperation meeting on Iraq in April 2017 that:

'Early marriage is another concern that is rising in Iraq. Different Iraqi officials estimate that the number of girls that are married at age 15 or below is around 10 % in areas outside Kurdistan. This is a significant rate of child marriage in Iraq. Certainly, at the age of 18 or so, about 50 % or so are likely married. There is a growing trend of marrying younger women as a measure of family security. According to sources interviewed during 2018 DIS/Landinfo fact-finding mission to the KRI, the average age of marriage in rural areas is 19 for men and 17 for women while in urban areas men will marry in their late twenties and women will marry around the age of 24-28 years. The same source noted that forced marriages usually take place before the age of 25 years, although in rare cases unmarried women older than 25 could also be in risk of a marriage if they have a relationship their father doesn't approve. Women cannot choose whom to marry and usually will have to agree to marry a man chosen by their family. In some cases forced marriages consist of a 'trade' in which two brothers marry two sisters or exchange marriage where 'a female is married of exchange of a bride for a male in her family. In some case forced marriages result in the woman committing suicide (zie stuk 4)

d)

Het Commissariaat- Generaal kan zich dus niet verschuilen achter een standaardmotivering dat de wettelijke leeftijd om te huwen in Irak op 18 jaar ligt.

Meer zelfs. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-Generaal geen enkel onderzoek hiernaar gevoerd heeft. Het Commissariaat motiveert dat gezien de wet stelt dat 18 jaar de norm is, er geen verder onderzoek nodig is.

Uit de hierboven geciteerde bronnen, blijkt wel degelijk dat grondig onderzoek noodzakelijk was om te kunnen oordelen of er sprake was van een gegronde vrees conform het artikel 48/3 Vw.

Door dit na te laten schendt het Commissariaat- Generaal de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

- 4.3.2.

Gebrek aan scholing in Irak - geen toegang tot onderwijs

Het artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende :

"1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.

2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.

3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen."

Hoewel het Commissariaat- Generaal oordeelt dat de kwaliteit van de scholing geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie, dient het Commissariaat-Generaal hier terdege wel grondig onderzoek naar te voeren.

Beide minderjarige kinderen gaan sinds hun aankomst naar school in België.

Zij spreken Nederlands en zijn geïntegreerd. Zij zijn verwesterd.

De minderjarige verzoeksters vragen dat er eerst een grondig onderzoek wordt gevoerd in hun land van herkomst.

Zo verwijzen de verzoeksters naar het EASO rapport van maart 2019 en waarin het volgende staat te lezen:

"As of 2015-2016, Iraq spent only 5.7 % of its government expenditure on education, which puts the country on the bottom rank of Middle East countries in any given year. These limited public education resources result in decreasing quality of education and learning outcomes and dropping teacher retention rates.

USDOS noted in a 2018 report that children encountered a range of barriers to education access, such as 'attacks on schools and specific targeting of teachers and school personnel. Other barriers included the lack of schools nearby, the use of schools as shelters by internally displaced persons (IDPs) and as detention centers by ISIS, costs of transportation and school supplies, lack of sufficient educational facilities, and IDPs' and refugees/ lack of identification documents/ This was also the case in previous years' reporting. USDOL remarked that while many schools have re-opened, approximately 1.2 million children throughout Iraq remained out of school as of October 2017.

In September 2016 UNICEF noted that one in five schools in Iraq was out of use due to conflict. UNICEF reported that in 2013, some 777 000 5-year-olds who should be in preprimary were out of school (76 %), along with nearly 485 000 primary school aged children (8 %) and over 651 000 lower secondary school aged children (26 %), remarking that they counted an additional 500 000 children out of school IDPs since the 2014 armed conflict with ISIL.

UNICEF remarked that children most at risk of being excluded from school were girls, poor children, children with uneducated mothers, and children with disabilities."

(zie stuk 5)

De minderjarige verzoeksters zullen geen toegang hebben tot onderwijs bij terugkeer naar Irak, als meisjes.

Uit het hierboven geciteerde rapport blijkt duidelijk dat zij tot een sociale groep behoren als vrouw, en hierdoor geen toegang zullen krijgen tot het onderwijs in Irak.

Deze specifieke en kwetsbare positie van verzoeksters werd op geen enkele wijze mee in rekening genomen door het Commissariaat- Generaal bij het nemen van de bestreden beslissing.

Opnieuw maakt het CGVS zich schuldig aan een standaardmotivering, zonder in concreto verzoeksters situatie te toetsen.

Dit behelst een schending van artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU.

4.4.

Aangaande het hoger belang van minderjarige kinderen

Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het Commissariaat-Generaal het hoger belang van het kind totaal naast zich neerlegt.

a)

Nochtans schrijft de Vreemdelingenwet het volgende:

"Art. 57/1.

(...)

§ 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming."

b)

Hierbij verwijzen verzoeksters verder ook naar de bepalingen van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, meer bepaald in artikel 24 ervan die rechtstreeks doorwerken.

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

c)

Het hoger belang van het kind dient door het Commissariaat-Generaal specifiek getoetst te worden.

Hieromtrent stelt het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag :

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen Het artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt :

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Zoals reeds hoger opgemerkt hangt dit onlosmakelijk verbonden met de rechten van het kind zoals gewaarborgd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Het verzoek om internationale bescherming, ingediend door minderjarige verzoekers, dient bijgevolg overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt ».

Ofschoon dit principe niet in het I.V.R.K. wordt gedefinieerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M. V. "

(Zie Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

Om dit hoger belang concreet te toetsen, moet er volgens de VN Kinderrechtencomité een best interest assesment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tót een kind.

Het gaat hier om de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dat expliciet stelt dat er een 'best interest assessment' dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tót een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

Uit het onderstaande zal blijken dat de het Commissariaat-generaal geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van het kind.

Terwijl dit volgens de artikel 57/1 § 4 Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging zou moeten zijn. Een schending van de motiveringsplicht dringt zich op.

Het Commissariaat-generaal heeft overduidelijk geen rekening gehouden met de belangen van de minderjarige verzoeksters.

Zij vertonen een uiterst kwetsbaar profiel.

Er dient te worden herhaald dat het recht op zorg, bescherming, ontwikkeling, gezondheid en onderwijs van een kind in overweging dienen genomen te worden bij elke beslissing.

Hoewel het Commissariaat-generaal hieromtrent motiveert houdt het geenszins rekening met het hoger belang van de kinderen in casu.

Of is het Commissariaat-generaal de mening toegedaan dat deze kinderen dan geen scholing en recht op gezondheid, zorg, bescherming en ontwikkeling behoeven?

d)

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dergelijk grondig onderzoek gevoerd werd.

Er kan niet worden afgeleid dat met het hoger belang van het kind rekening gehouden werd, gelet op het feit dat het Commissariaat- Generaal zich verschuilt achter loutere standaardmotiveringen.

Dat dit niet als zorgvuldig bestuur kan worden aanvaard.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht dringt zich op.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

4.5.

Aangaande de verwestering van minderjarige verzoeksters

Minderjarige verzoeksters verblijven al sinds 27/09/2015 in België. Ondertussen bijna vier jaar. Zij spreken Nederlands, gaan hier naar school, zijn geïntegreerd.

Verzoeksters zijn verwesterd.

- 4.5.1.

De minderjarige verzoeksters en hun ouders hebben een gegronde vrees voor vervolging indien zij dienen terug te keren naar Irak.

Verzoeksters zijn verwesterd, en zullen hierdoor een ernstige vrees op vervolging meemaken bij terugkeer naar hun land van herkomst.

Het Commissariaat- Generaal oordeelt dat de elementen die verzoeksters hieromtrent aanhalen, onvoldoende zijn om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Het CGVS geeft een zeer éézijdige motivering hieromtrent:

"Het feit dat uw zus en u bij terugkeer naar Irak een hoofddoek zouden moeten dragen en dat jullie niet zelf zouden kunnen kiezen wat jullie zullen doen, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere feit dat jullie zich in het openbaar zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Jullie zijn beiden bovendien te jong om zelf al een uitgesproken mening te kunnen hebben over het behoren tot een bepaalde religie"

- 4.5.2.

De minderjarige verzoeksters zijn ernstig gegriefd door deze beslissing.

Zij vinden het zeer verregaand van het CGVS dat zij stellen dat het in casu gaat om enkele "aanpassingen" en dat deze niet beschouwd kunnen worden als een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo verwijzen verzoekster naar het EASO rapport van maart 2019:

"An Iraq analyst interviewed during the 2018 DIS/Landinfo fact-finding mission to KRI stated that 'the PMUs are targeting people that show signs of deviating morality. This is mostly when people stand out the Shia social norms. The victims are from the LGBT [Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender] community or among creative people who, for instance, dress differently.' Freedom House explains that both men and women face pressure to conform to conservative standards on personal appearance.

The USDOS 2017 report on international religious freedom mentions that according to representatives of Christian NGOs; 'some Muslims continued to threaten women and girls.

regardless of their religious affiliation, for refusing to wear the hijab, for dressing in Western style clothing, or for not adhering to strict interpretations of Islamic norms governing public behavior/ The report further states Shia militias that mobilised to fight ISIL 'have long used their weapons and power to crack down on activities they deem "unislamic".

In a June 2017 e-mail quoted in a COI report posted on the website the Austrian Supreme Administrative Court (Bundesverwaltungsgericht), Mark Lattimer explained that the style of clothing expected of women in Iraq has become more conservative over the last decades. Whilst there is a strict dress code for women in territories controlled by ISIL, in Baghdad and Basrah Shia militias also seek to enforce strict dress codes and are responsible for violent attacks on women whose dress styles are considered inappropriate. He further pointed out that in 2006-2007, militias in Basrah and Diyala killed hundreds of women for failing to comply with the dress code."

(zie stuk 6)

Het gaat hier dus geenzins over "gevraagde aanpassingen", maar het werkelijk vrezen voor je leven als je je niet conform de geldende waarden en normen gedraagt.

Dat de verzoeksters, gelet op hun minderjarigheid, zich hierdoor in een uiterst kwetsbare positie bevinden.

Dat zij weldegelijk gehouden zullen zijn zich conform de normen te gedragen, hoewel zij dit niet meer wensen.

Dat het in casu dus gaat om een concrete een actuele vrees in hoofde van verzoeksters. Een loutere standaardmotivering kan hier onmogelijk als voldoende worden beschouwd. Zeker gelet op hun kwetsbaar profiel als minderjarigen."

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelicht:

"Het Commissariaat-Generaal stelt dat de minderjarige verzoeksters bij terugkeer naar Irak geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet. Ook hier zijn verzoeksters ernstig gegriefd door deze beslissing.

- 4.6.1.

Het Commissariaat-Generaal motiveert dat de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak, waaronder de provincie Najaf, niet van dien aard zijn om te kunnen besluiten tot een vrees in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Echter dringt zich opnieuw een schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er opnieuw rekening werd gehouden met het specifieke profiel van verzoeksters, namelijk minderjarige kinderen.

De veiligheidssituatie in het zuiden van Irak wordt voornamelijk gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld.

Uit de beschikbare informatie in het EASO rapport waar ook tegenpartij naar verwijst, blijkt duidelijk de spanningen tussen stammen in het zuiden van Irak:

"The security void resulting from the deployment of security forces in 2014 to fight ISIL insurgency in central and northern Iraq left the southern region open to tribal clashes; criminal activity and political violence. Fighting between rival Shia tribes over farmland, state construction contracts, land ownership gradually undermined the stability of the region.

Local police were reluctant, if not incapable in stopping these conflicts. Even in situations where intervention is durable, police officers - many of whom relate to one of the conflicting tribes- hesitate for fear of reprisals. Weapons proliferated following the Iraqi Army's hasty retreat from Kuwait after the Gulf War in 1991 and were further boosted after the US invasion in 2003. Armed confrontations often involve automatic firearms and artillery guns. Some tribes possess heavy artillery, such as canons, rocket launchers and Katyusha rockets.

NRC reported that Basrah tribes are known to be well-armed and that clashes are the main source of violence in the area. In 2017 this included tribal fighting between rival Shia tribes over farmland, state construction contracts and land ownership' which threatened security at oil installations in the south. In 2018 Foreign Policy reported that in Basrah 'unresolved tribal disputes in Basra frequently spill into violent clashes, transforming some residential areas into conflict zones'. It further assessed that local security forces rarely intervene in tribal disputes. The government has resorted to short term military actions to stabilise the situation temporarily. AFP also reported on the situation and described a 'never-ending cycle of revenge attacks' in Basrah where tribal feuds turn into battles with the usage of heavy arms that kill bystanders. In the first part of 2018 tribal violence and unrest increased in Basrah governorate. Independent analysts tracked 62 tribal-related violent incidents in April, compared to 42 in March. In November 2018, the head of the Iraqi parliament office in Basrah governorate stated that 133 people have been killed and another 411 were wounded in tribal armed confrontations since January 2018."

(zie stuk 7)

Verzoeksters zullen zich dus niet kunnen beroepen op enige hulp van de overheid, indien zij zich niet conform de gangbare waarden en normen wensen te gedragen. Zij verwijzen ook naar het gegeven dat de stammen meer en meer controle krijgen over de regio, en dat de lokale autoriteiten buiten spel worden gezet.

(zie stuk 8)

- 4.6.2.

Opnieuw tonen de minderjarige verzoeksters aan dat het onderzoek van het Commissariaat- Generaal zeer eenzijdig werd gevoerd, en dat er in concrete geen enkele toetsing gebeurde aan de specifiek kwetsbare situatie van verzoeksters als minderjarige verzoeksters.

Gelet op de minderjarigheid van verzoeksters had het Commissariaat- Generaal minstens dienen te onderzoeken of verzoeksters, als minderjarigen, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Dat dit in casu niet gebeurd is.

De beslissing schendt dan ook het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

4.7.

Uit het boven uiteengezette blijkt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht."

3. Nieuwe stukken

2.2.1. De minderjarige verzoeksters voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

"3. Girls not Brides, Iraq ;

4. EASO Country of Origin Information Report Iraq: Targeting of Individuals, March 2019;

5. EASO Country of Origin Information Report Iraq: Targeting of Individuals, March 2019;

6. EASO Country of Origin Information Report Iraq: Targeting of Individuals, March 2019;

7. EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security Situation, March 2019 ;

8. South Iraq's Armed Clans Outmuscling the State ;"

2.2.2. Tijdens de terechtzitting maken minderjarige verzoeksters overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe documenten:

- een verstotingsakte;

- een eensluitende vertaling van de verstotingsakte;

- een DHL-enveloppe.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De minderjarige verzoeksters dienen op 7 september in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen."* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De aangevoerde schendingen van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeksters geen schending aanvoeren van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

4.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de minderjarige verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De minderjarige verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeksters laten uitschijnen dat er in de bestreden beslissingen enkel standaard-motiveringen zouden worden gehanteerd, kan in dit kader vooreerst worden opgemerkt dat dit blijkens een eenvoudige lezing van deze beslissingen kennelijk feitelijke grondslag mist. Uit wat hierna zal worden besproken, blijkt dat de bestreden beslissingen immers een veelheid aan concrete en specifieke motieven bevatten die zijn geschraagd op en steun vinden in verzoeksters' verklaringen en de overige in het administratief dossier opgenomen stukken, documenten en informatie. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de beschermingsverzoeken van de minderjarige verzoeksters deels berusten op dezelfde gronden die de ouders aanhaalden ter staving van hun twee beschermingsverzoeken.

Uit de gehoorverslagen blijkt dat de minderjarige verzoeksters vrezen te worden meegenomen of gedood. De moeder verduidelijkt dat dit het gevolg zou zijn van de eerder door de ouders aangehaalde problemen. Door aan de minderjarige verzoeksters te raken zouden de familieleden van de vader hem willen raken, dit omwille van zijn deelname aan betogingen tegen hen.

Evenwel werd in het kader van de twee beschermingsverzoeken van de ouders door de commissaris-generaal, gelet op de geringe geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent, reeds vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad trad de commissaris-generaal bij in deze vaststelling middels de arresten nrs. 199 45 en 208 236. De beslissingen van de commissaris-generaal ten aanzien van de ouders van de minderjarige verzoeksters zijn dan ook definitief.

Gelet op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van de ouders, besluit de commissaris-generaal terecht dat bijgevolg evenmin kan worden aangenomen dat de minderjarige verzoeksters, op basis van deze zelfde motieven als hun ouders of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van de problemen van hun ouders, wel een nood aan bescherming aannemelijk zouden maken.

In hun verzoekschrift laten de minderjarige verzoeksters deze beoordeling ongemeoid.

Evenwel leggen zij ter terechtzitting, middels een aanvullende nota, een originele verstotingsakte voor, gedateerd op 25 december 2017, samen met een eensluitende vertaling. In de vertaling kan worden gelezen dat de vader van verzoeksters vogelvrij wordt verklaard vanwege zijn deelname aan betogingen. De Raad stelt vast dat de ouders van verzoeksters in het kader van hun tweede beschermingsverzoek van 2 maart 2018 nooit hebben verklaard dat de vader uit de stam was verstoten vanwege zijn deelname aan betogingen. Ter terechtzitting stelt de vader dat er in 2015 nog geen verstoting was, dat zijn broer recent is getrouwd en dat zijn zus heeft geprofiteerd van deze afwezigheid om de verstotingsakte te bemachtigen. Dit verklaart echter nog steeds niet waarom de vader niet eerder melding heeft gemaakt van deze verstoting, die reeds dateert van 25 december 2017 en waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hiervan op de hoogte was toen hij op 2 maart 2018 zijn tweede beschermingsverzoek indiende. Dit laattijdig handelen ondermijnt op zich reeds de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag (AD CGVS, stuk 8b, gehoorverslag, p. 8) dat de moeder niet eens wist dat er een verstotingsdocument was opgesteld. Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping zijn verworven, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is. Ten slotte stelt de Raad vast dat deze verstotingsakte voortbouwt op een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Al het voorgaande laat dan ook niet toe om dit element geloofwaardig te bevinden. Wat betreft de DHL-enveloppe volstaat de vaststelling dat deze enveloppe niets meer aantoonst dan dat verzoeksters en hun ouders post hebben ontvangen.

4.5. Verzoeksters benadrukken dat zij ook zélf redenen hebben aangehaald om hun beschermingsverzoek op te baseren.

De vraag die zich in casu stelt is of verzoeksters eigen feiten hebben aangehaald die een afzonderlijk onderzoek rechtvaardigen.

4.5.1. Wat betreft hun vrees voor uithuwelijking, stelt de commissaris-generaal, op basis van objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, vast dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar. In bepaalde urgente gevallen zou dit reeds vanaf het vijftiende levensjaar worden toegestaan maar dan moet wel het akkoord worden gegeven door de wettelijke voogd.

Verzoeksters verwijzen naar stuk 3 van het verzoekschrift waaruit blijkt dat kindhuwelijken het meest voorkomend zijn in Al-Najaf, hun regio van herkomst. Zij stellen dat traditionele gedwongen huwelijken vroeger gebeuren dan de leeftijd van 18 jaar en verwijzen naar stuk 4 bij het verzoekschrift.

Het gegeven dat (gedwongen) huwelijken onder de 18 jaar het meest voorkomen in de regio van herkomst van verzoeksters, betekent op zich niet dat het een dominante traditie of gebruik is in deze regio. De Raad stelt vast dat uit stuk 3 enkel blijkt dat 30% van de vrouwen tussen 20 en 49 jaar getrouwd zijn voor de leeftijd van 18 jaar. Huwelijken onder de 18 jaar maken dus nog geen 1/3de uit van alle huwelijken in Al-Najaf. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat het loutere feit dat verzoeksters afkomstig zijn uit Al-Najaf, op zich reeds aannemelijk maakt dat zij (gedwongen) uitgehuwelijkt zullen worden voor hun 18de jaar. Een individuele beoordeling blijft nodig en verzoeksters moeten hun vrees voor (gedwongen) uithuwelijking voor de leeftijd van 18 jaar dus in concreto aantonen.

In dit opzicht benadrukt de Raad dat verzoeksters momenteel slechts 7 en 5 jaar oud zijn. Verder blijkt uit de gehoorverslagen dat de moeder werd gevraagd of er al concrete plannen bestonden met betrekking tot een huwelijk voor verzoeksters. De moeder antwoordde dat dit niet het geval is. Gelet op deze elementen, kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat de moeder er niet in slaagt om op doorslaggevende wijze te overtuigen dat verzoeksters werkelijk het risico zouden lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeksters' ouders 17 jaar waren toen zij huwden, vervolgens wordt gesteld dat zij verloofd zijn in 2002, in 2005 traditioneel huwden en in 2008 hun huwelijk wettelijk lieten registreren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoeksters beiden in 1984 geboren zijn. In het jaar 2002 waren zij 18 jaar oud. De moeder van verzoeksters bevestigde in het gehoor dat zij verloofd was van "*mijn 18de*" en dat zij 24 jaar oud was toen ze huwde (AD CGVS, stuk 8b, gehoorverslag, p. 10). In het kader van hun eerdere beschermingsverzoeken verklaarden beide ouders dat zij in 2005 traditioneel huwden (AD CGVS, stuk 18). In 2005 waren zij beiden 21 jaar oud.

Het huidige betoog in het verzoekschrift dat verzoeksters' ouders 17 jaar waren toen zij huwden, strijdt volledig met de voorgaande verklaringen van de ouders, waaruit geenszins blijkt dat zij voor hun 18de huwden, hetzij traditioneel, hetzij wettelijk. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit betoog. Uit de verschillende gehoorverslagen komt naar voor dat de ouders zelf voor elkaar hebben gekozen. Aangezien de ouders na hun 18de huwden en zelf voor elkaar hebben gekozen, ziet de Raad niet in waarom de ouders niet hetzelfde zouden kunnen beogen voor hun dochters, de minderjarige verzoeksters. Met het loutere betoog dat de ouders vasthangen aan de regels van de stam of dat tradities steeds voorrang krijgen en een enkele verwijzing naar algemene landeninformatie inzake gedwongen huwelijken en kindhuwelijken, wordt, gelet op het voorgaande, op geen enkele wijze in concreto aannemelijk gemaakt dat de ouders niet in staat zouden zijn hun kinderen te beschermen tegen een uithuwelijking. De moeder van verzoeksters maakt tijdens het gehoor gewag van een nicht van haar echtgenoot die zou zijn opgesloten omdat ze verliefd werd op een man met wie ze niet mocht trouwen en weigerde met een andere man te trouwen (AD CGVS, stuk 8b, p. 11). Dit betoog is niet aannemelijk nu de moeder van verzoeksters zich de naam van de nicht niet herinnert en niet weet wanneer dit incident plaatsvond.

Gelet op wat voorafgaat, weten verzoeksters ook nu niet op doorslaggevende wijze te overtuigen dat zij in de toekomst het risico zouden lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden uitgehuwelijkt in Irak, te meer ze thans slechts kinderen zijn van 5 en 7 jaar oud. Bijgevolg tonen zij niet aan dat in casu sprake zou zijn van een eigen feit dat een apart onderzoek rechtvaardigt.

4.5.2. Verzoeksters voeren verder aan dat zij geen toegang zullen hebben tot onderwijs bij terugkeer naar Irak, als meisjes. Zij behoren tot een sociale groep als vrouw, en zullen hierdoor geen toegang krijgen tot het onderwijs in Irak. Hierbij verwijzen verzoeksters naar artikel 14 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit de landeninformatie die verzoeksters citeren (stuk 5), blijkt dat beperkte overheidsmiddelen hebben geresulteerd in een mindere kwaliteit van onderwijs en dat er een reeks hinderpalen zijn die de toegang tot onderwijs kunnen beperken.

Deze beperkingen inzake de toegang tot onderwijs en kwaliteitsdaling treffen alle kinderen in Irak, ongeacht hun geslacht. Nergens in de landeninformatie kan worden gelezen dat deze beperkingen inzake toegang tot onderwijs zich enkel ten aanzien van meisjes stellen, noch dat meisjes ipso facto geen toegang hebben tot het onderwijs in Irak. Integendeel, uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat, hoewel meisjes nog wat achterop hinken op jongens, de schoolinschrijvingen van meisjes steeds toenemen.

Verder kan in de landeninformatie worden gelezen dat in Irak enkel het lagere onderwijs verplicht is. Er wordt op zeer algemene wijze gesteld dat in het jaar 2016 slechts 8% van de lagere schoolkinderen (485.000) niet naar school ging, naast 500.000 IDP-kinderen. Ondanks de veiligheidssituatie in Irak, geeft de voorgelegde landeninformatie verder aan dat er een aanzienlijke toename is voor wat betreft het lagere onderwijs, met een verdubbeling van inschrijvingen in 2012 ten aanzien van 2000, en een toename van 4,1% elk jaar gedurende het laatste decennium. Ten slotte stelt de landeninformatie dat sinds de overwinning op ISIS in december 2017 er een gestage toename is van scholen die heropenen.

Verzoeksters kunnen niet ernstig voorhouden dat een kwaliteitsdaling in het onderwijs en beperkingen in de toegang tot onderwijs op zich voldoende ernstige elementen zijn om te worden aangemerkt als een *“daad van vervolging”* in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of als *“ernstige schade”* in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze begrippen hebben voornamelijk betrekking op zeer ernstige schendingen van de fysieke en psychische integriteit van een persoon of van de menselijke waardigheid. Een kwaliteitsdaling in het onderwijs en beperkingen in de toegang tot onderwijs, zelfs indien de jonge leeftijd en geslacht van verzoeksters in acht wordt genomen, bereiken de vereiste minimumdrempel niet om zulke ernstige schending vast stellen. Tevens blijkt uit de voorgelegde landeninformatie niet dat er sprake is van een discriminerende bejegening ten aanzien meisjes wat betreft de kwaliteit of toegang tot onderwijs.

Verzoeksters tonen voorts aan de hand van de algemene informatie toegevoegd aan het verzoekschrift geenszins aan dat zij, als meisjes, in hun geval bij terugkeer geen toegang zullen hebben tot het lager onderwijs in Irak.

Artikel 14 van het Handvest stemt, volgens de toelichtingen bij dit Handvest, overeen met artikel 2 van het Protocol 1 bij het EVRM dat voorziet in een recht op onderwijs (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303, 22). De Raad kan nergens uit het Handvest noch uit het EVRM noch uit de rechtspraak afleiden dat het recht op onderwijs een non-refoulementbeginsel inhoudt waardoor kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer het recht op onderwijs en de toegang tot onderwijs aldaar niet zijn gegarandeerd. Het recht op onderwijs zoals neergelegd in artikel 14 van het Handvest, houdt in beginsel enkel een recht op onderwijs in voor die kinderen die zich op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden. Verzoeksters tonen niet anderszins aan. Bovendien is artikel 14 van het Handvest geen absoluut recht, aangezien het moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (zie EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*). Ten slotte wijst de Raad erop dat het Handvest slechts speelt in zoverre uitvoering wordt gegeven aan Unierecht, in casu de richtlijn 2011/95/EU. Dit betekent echter niet dat een toepassing van het Handvest afbreuk mag doen aan de eigenheid van het EU-asielcontentieux, zoals neergeschreven in richtlijn 2011/95/EU. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat een kwaliteitsdaling in het onderwijs en beperkingen in de toegang tot onderwijs geen voldoende ernstige elementen zijn om te worden aangemerkt als een *“daad van vervolging”* in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of als *“ernstige schade”* in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoeksters met hun betoog niet aannemelijk dat de commissaris-generaal in casu ten onrechte heeft geoordeeld dat de verwijzingen naar de kwaliteit van de scholen *“geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie”* en niet ressorteren *“onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.”* Ook hier tonen verzoeksters niet aan dat in casu sprake zou zijn van een eigen feit dat een apart onderzoek rechtvaardigt.

4.5.3. Verzoeksters stellen dat zij verwesterd zijn.

In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Irakezen’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat twee cumulatieve voorwaarden inhoudt, oordeelt de Raad als volgt.

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Irakezen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Irak. Evenwel is de groep zeer divers, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert (zie in deze zin ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 6.6).

Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Irakezen’ in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde Irakezen’ zijn eigenheid behoudt (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Irak. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in hun regio van herkomst in Irak. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Irakezen’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

Verder oordeelt de Raad dat een westerse levens- of kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. De vervolgingsgronden ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’ handelen beide over kenmerken die zodanig fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (zie in deze zin ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 5.7). De bescherming die op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienst’ of ‘politieke overtuiging’ wordt geboden omvat dan ook slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (zie in deze zin HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, pt. 70-71).

Bijgevolg besluit de Raad dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

De minderjarige verzoeksters geven nergens blijk, zowel tijdens hun gehoor als in het verzoekschrift, dat hun voorgehouden verwestering is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is voor hen om hun (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. De commissaris-generaal merkt in dit verband terecht dat de minderjarige verzoeksters, die heden 7 en 5 jaar oud zijn, “*bovendien te jong om zelf al een uitgesproken mening te kunnen hebben over het behoren tot een bepaalde religie*”. Dezelfde bemerking kan worden gemaakt met betrekking tot een bepaalde politieke overtuiging. Verzoeksters geven, gezien hun zeer jonge leeftijd, geen blijk van enig maatschappelijk bewustzijn in die zin.

Verzoeksters beperken zich in hun verzoekschrift tot een summiere en algemene verwijzing naar het gegeven dat zij sinds hun aankomst naar school gaan in België, Nederlands spreken, geïntegreerd zijn en hier ondertussen al bijna vier jaar verblijven. Zij tonen hiermee echter niet op concrete en pertinente wijze aan dat zij door hun verblijf, scholing en integratie – die overigens niet concreet wordt toegelicht – in België dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, normen en gebruiken in de Iraakse samenleving, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen problemen zouden ondervinden bij terugkeer. Met het loutere algemene betoog van verzoeksters dat zij niet wensen zich conform de normen te gedragen, maken zij niet aannemelijk dat de voorgehouden verwestering van die aard is dat zij een kenmerk uitmaakt van hun persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor zij zich onmogelijk kunnen conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Iraakse samenleving en hun leven aldaar niet opnieuw kunnen opnemen.

Voorts lichten verzoeksters niet concreet toe waarom hun voorgehouden verwestering er in hun geval toe zou kunnen leiden dat hen een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. Evenmin lichten zij concreet toe waarom hen een “*deviating morality*” zou worden toegeschreven.

Zoals reeds vastgesteld, maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken hebben, minstens maken zij niet aannemelijk dat zij deze niet kunnen veranderen, of dat dat niet redelijkerwijs van hen mag worden verwacht (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71 en ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 8.6.).

Immers zijn bepaalde (her)aanpassingen aan de in Irak heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk en tonen verzoeksters niet aan dat een persoonlijke aanpassing hieraan fundamentele rechten zou schenden in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, met name van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van het EU-Handvest dat stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd, noch dat een persoonlijke aanpassing zou leiden tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In die zin, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat *“Het loutere feit dat jullie zich in het openbaar zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, [...] onvoldoende zwaarwichtig [is] om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.”*

Door louter te verwijzen naar de landeninformatie in stuk 6, tonen verzoeksters, gelet op wat voorafgaat, niet anderszins aan. Het eventueel moeten dragen van een hoofddoek, zijnde een hijab, of het volgen van een meer conservatieve kledingstijl is dan ook onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade. Het loutere gegeven dat men in België in een grotere mate vrij is in de keuze van kledingstijl dan in het land van herkomst, is voorts niet voldoende om een internationale beschermingsstatus te verlenen. De Raad kan hierbij geen abstractie maken van het feit dat de moeder van verzoeksters, hoewel zij momenteel in België verblijft, er nog steeds zelf voor kiest om een hoofddoek te dragen, zoals blijkt uit het gehoorverslag (AD CGVS, stuk 8b, p. 9) en ter terechtzitting.

Ook hier tonen verzoeksters niet aan dat in casu sprake zou zijn van een eigen feit dat een apart onderzoek rechtvaardigt.

4.6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat er actueel voor burgers uit de zuidelijke provincies in Irak, inclusief de provincie Al-Najaf, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak voornamelijk wordt gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Verzoeksters verwijzen naar stuk 7 waaruit blijkt dat de stammentwisten in de provincie Basrah de hoofdbron van geweld vormen en naar stuk 8 waaruit blijkt dat stammen meer en meer controle krijgen over de regio.

De Raad stelt vast dat dit type geweld, daargelaten de vraag of dit relevant is in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist, in overweging werd genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak. Verder herinnert de Raad eraan dat verzoeksters afkomstig zijn uit de provincie Al-Najaf.

Door louter te verwijzen naar landeninformatie, zoals de stukken 7 en 8, tonen verzoeksters niet aan dat de informatie over de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak waarover de commissaris-generaal beschikt, niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat commissaris-generaal zich uitdrukkelijk steunt op stuk 7, met name het EASO COI report Iraq: security situation van maart 2019. Stuk 8 dateert van 14 maart 2018 en ligt in het verlengde van deze meer recente landeninformatie.

Een enkele verwijzing naar dezelfde landeninformatie die ook door de commissaris-generaal wordt aangewend, toont op zich niet dat de analyse van de commissaris-generaal niet correct zou zijn of dat hij uit deze landeninformatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak door de Raad overgenomen.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de zuidelijke provincies van Irak geen sprake is van een

uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincies aldaar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters tonen evenmin aan dat hun persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een groter risico lopen dan andere burgers in de zuidelijke provincies van Irak op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. In zoverre zij verwijzen naar hun minderjarigheid, wijst de Raad erop dat een eventuele terugkeer naar Irak zal plaatsvinden in gezinsverband en dat zij dus vergezeld zullen zijn van hun ouders, zodat het de Raad volstrekt onduidelijk is waarom zij als minderjarigen in Irak bijzonder kwetsbaar zouden zijn, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift.

4.7. Verzoeksters betogen dat de commissaris-generaal het hoger belang van het kind volledig naast zich neerlegt. Zij verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, naar artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet, naar de artikelen 3 en 6 van het VN Kinderrechtenverdrag, naar een omzendbrief van 15 september 2005 over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en naar General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het VN Kinderrechtenverdrag.

De Raad beaamt dat de belangen van het kind een doorslaggevende overweging vormen, maar verzoeksters gaan er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal in zijn (declaratieve) opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In casu, komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij de beschermingsverzoeken van minderjarige verzoeksters al dan niet ontvankelijk kan verklaren.

De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

De Raad wijst erop dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming, quod in casu, de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling enkel dient te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...”*

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van de minderjarige verzoeksters. Zo werden er ten aanzien van hen bijzondere procedurele noden aangenomen en steunmaatregelen verleend. Een persoonlijk gehoor van eerste verzoekster had plaats door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde

om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Gelet op de jeugdige leeftijd en maturiteit van de tweede verzoekster, werd het gehoor rechtstreeks afgenomen van de moeder. Beide gehoren vonden plaats in het bijzijn van hun advocaat, die ook opmerkingen kon formuleren. Tevens was er een mogelijkheid om stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat bij de beoordeling van de verklaringen van eerste verzoekster rekening werd gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit.

Wat betreft de beoordeling over de beschermingsverzoeken, in het kader van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden de zeer jonge leeftijd van verzoeksters. Met het louter theoretisch betoog over het belang van het kind zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoeksters, maken zij niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door in casu te oordelen dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

4.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeksters niet aantonen dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeksters in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters en hun moeder op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

4.10. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verder is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zulke redenen worden in dit geval niet aangetoond, zoals blijkt uit wat hierboven werd besproken.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES